

De wereld nog niet uit

Waar ik, terugdenkend aan mijn jeugd, waarschijnlijk het meeste moeite mee had, was het feit dat ik moest verkroppen dat ik nu eenmaal niet zo heel bijzonder was. Deze hoop op bijzonderheid was hardnekkig; telkens wanneer er zich iets voordeed wat ook maar in het minste zou kunnen wijzen op de aanwezigheid van een buitengewone eigenschap, vlamde die hoop in alle hevigheid bij me op. Ik vereenzelvigde me dan ook moeiteloos met de protagonisten uit de boeken die ik las en die magische krachten bezaten, in de meest fantastische werelden terecht kwamen en dapper optraden. Ik smulde van deze verhalen en fantaseerde over mijn eigen nog te beleven avonturen en te begane heldendaden.

Maar hoezeer ik ook wilde, er gebeurde niets wonderlijks in mijn leventje, dat zelfs ronduit als 'gewoon' te bestempelen was. Of je moet het speciaal vinden dat ik met mijn ouders en broertje jarenlang in een uitgebouwde houten bouwkeet heb gewoond, in afwachting van de vervolmaking van het huis dat mijn vader eigenhandig bouwde. Al droegen we *allemaal* wel ons steentje bij, hoor. Zo poetste mijn moeder zich suf in onze - ietwat krakkemikkige en daardoor altijd stoffige - tijdelijke woning, en hielpen mijn broer en ik door de zandhopen die altijd her en der verspreid lagen op te leuken met kuilen, waterbanen en geheime hutten. We hielpen echter vooral veel sjouwen. Tezamen hebben we alle bouwstenen van het huis wel zo'n zestien keer verplaatst - waarom steenhopen nooit meteen op de juiste plek kunnen liggen mag Joost weten, maar ik heb nog nooit een hoop ontmoet die deze eigenschap bezat (en geloof me, ik heb al veel hopen gezien in mijn leven).

Onze keet. We bivakkeerden er zeven jaar lang, precies de lengte van mijn basisschooltijd. Het is deze tijd waar ik de mooiste herinneringen aan koester en waar – in retrospectief – toch zeker wel magische gebeurtenissen in aan te wijzen zijn. Te denken valt aan de dialogen die ik voerde met kruisspinnen die ik in potjes verzamelde op mijn kamer, of met een kleine muis die we eens, doodstil zittend, aantroffen op – jawel – een stapel stenen. Na aanraking kwam het beestje tot leven en we speelden er de hele dag mee: het was, na lang eenzaam te zijn geweest, zo blij om weer kameraden te hebben en liep constant de mouwen van onze kinderveralls in en uit.

We kregen van mijn ouders veel speelruimte, bewust of omdat ze het gewoon te druk hadden, wie zal het zeggen. Hoe dan ook, ik ben ze er dankbaar voor. Het is namelijk in deze speelruimte dat ik een gevoeligheid kon ontwikkelen voor de taal van de werkelijkheid; de heimelijke, doch allesomvattende taal van het universum, die ik op de kunstacademie opnieuw ontdekte, maar waar ik me tijdens mijn studie filosofie pas echt bewust van werd. De taal die ik waarschijnlijk nooit vloeiend zal spreken, maar waar ik me wel bewust in oefen. En zie, daar wordt mijn hoop weer aangewakkerd; immers, misschien is het wel mijn buitengewone bijzonderheid dat ik deze taal mag leren spreken. Misschien weet Joost het.